

[Robert Pedersen.]

ten for modpartens hensigter, og de har ikke været en hindring for et tolerant, åbent og sagligt politisk samarbejde fremover. Det er mit hovedindtryk.

Jeg vil gerne tage det forbehold, at der her i den sidste fase er fremkommet påstande, hvorefter man kan befrygte, at kvalitetsniveauet vil blive sænket alvorligt de næste 4 uger. Jeg tænker først og fremmest på mindretalsbetænkningens indhold, hvor EF på utroværdighedens grund faktisk beskyldes for alle tænkelige onder, så kun heroinsmugling og hvid slavehandel er det, vi bliver fri for, hvis vælgerne skulle sige ja den 2. oktober.

Endvidere Folkebevægelsens annoncer, der har den konsekvens, at de befæster folkestyrets modstandere i troen på, at danske politikere og danske embedsmænd er uhelderlige personer. De kan kun få en antidemokratisk virkning, for mon ikke vælgerne dømmekraft er så stor, at annoncen giver bagslag.

Desuden er det helt urigtigt fremført, at den tidligere statsminister hr. Hilmar Baunsgaard er den skyldige i, at vi ikke i dag befinder os i en nordisk økonomisk enhed. Jeg vil gerne fastslå, at hr. Hilmar Baunsgaard førte de nordiske forhandlinger på danske forudsætninger med fuld opbakning af det store flertal i dette folk. Den nordiske idé blev ikke solgt af landets tidligere statsminister, men modsætningerne mellem vore landes vitale interesser var for store til, at den enkelte statsmand kunne bringe en løsning i stand.

Endelig er der den brydning, som mere end nogen anden er denne diskussions centrale, nemlig modsætningerne inden for det danske socialdemokrati, og her kommer jeg måske til at yde hr. Frode Jakobsen mere interesse, end ret er. Hvem var i årene efter 1945 det danske socialdemokratis mr. Europa par excellence? Hvem var det, som anklagede os andre for at være de små bange mænd i socialdemokratiet, der ikke ville se den europæiske nødvendighed i øjnene? Det var netop hr. Frode Jakobsen. Jeg vil gerne i dag melde mig som en af dem, der efter sidste krig var bange for, at historiens logiske konsekvens skulle gentage sig, og som nærede frygt for fascisme, for nazisme, for stormagtsdrømme og revanchisme, for kri-

ser og arbejdsløshed. Men i dag er vi ifølge hr. Frode Jakobsen ikke længere små politisk bange mænd, men små økonomisk bange mænd. Vi tænker på sølle små kroner og sælger vor førstefødselsret for en skål linsér. Hvornår er det for resten blevet dårlig latin i den side af salen, hvor vi sidder, som dog har nogen forankring i den materialistiske historieopfattelse, at erkende, at gode beskæftigelsesvilkår, at smukke boliger, at social sikkerhed er grundlaget for harmoniske mennesker? Hvornår har vi tidligere kunnet tillade os så megen økonomisk arrogance, at vi så stort på, om der gik 15.000 eller 50.000 arbejdsløse arbejdere i dette land? Ja, jeg er en lille bange mand af økonomiske grunde, fordi jeg føler mig rodfæstet i en bevægelse, der til stadighed har været garantien for de dårligst stillede i dette land. Og så skammer jeg mig i øvrigt ikke for at indrømme, at jeg ikke længere nærer 1950ernes frygt for det politiske Europa, og det vil jeg forklare, for det bygger på forholdene i EF, som de er i dag. Der er nemlig praktisk talt ingen stærk politisk manifestation i de nuværende seks lande, som siger nej til Fællesskaberne, bortset fra de franske kommunister. Hvorfor? Fordi disse lande med deres politiske rod i nationalchauvinisme, i romerrettens magtsyn og i en for os fremmed katolsk kultur har været igennem en helt uforlignelig økonomisk og social udvikling siden 1953. Derfor har bl. a. en Willy Brandt med rygdækning i sit folk kunnet række en fredens hånd ud mod øst, en gestus, som vi ikke er forvænt med i germanernes historie. Derfor er der i de seks lande efter 14 års samarbejde en tendens i retning af sociale demokratier, hvor det jævne menneskes krav på trivsel og velfærd er en stærkere politisk centrifugalkraft end nogen som helst form for drømme om Lebensraum.

EF-modstanderne har en anden opfattelse. Jeg tror ikke, at deres tro kan røkkes med argumenter, men jeg vil ikke afrunde dette indlæg uden at tage omverdens vurdering med ind i billedet. USA har til stadighed støttet de europæiske samlingsbestrebelse, og udenrigsminister Rogers' sidste tale understreger, at dette stadig er tilfældet nu, hvor dette mål står på tærsklen til succes.

Meget mere betydningsfuld er i denne